

langt større Vægt paa et særlig koncist Sprog, end vi desværre kunne siges at gøre her i Danmark. Den danske Rigsdag har tidligere vedtaget en anden Lov, der var Frukt af skandinaviske Fællesarbejde, jeg mener Betselloven. Ogsaa om den tror jeg, at det er blevet erkendt, at den udmærkede sig ved et klart, korrekt og koncist Sprog; men jeg mener som sagt, at det med Høje er blevet fremhævet i Landstinget, at det samme gælder om det foreliggende Arbejde. Men ogsaa med Hensyn til Indholdet er det efter min Mening en Fordel, at et saadant Samarbejde finder Sted, at Mænd mødes fra forskellige Lande, som til Dels have et forskelligt Syn paa Sagen, idet de overhovedet ere uddannede og udviklede paa noget forskellig Maade. Man er bleven vant til til Dels at betragte Tingene paa forskellig Maade, hvorved Ensidighed undgaas; man tvinges uvilkaarlig til at se Sagen fra forskellige Sider, og gennem den Drøftelse, som dette giver Anledning til, bliver der selve Sagen, dens Realitet, en Overvejelse til Del, som ikke altid finder Sted, naar de Mænd, der mødes, saa at sige ere støbte i samme Form, og alle sammen ere blevene udviklede paa samme Maade. Men nu tør jeg sige til, og det er mig en kær Pligt at gøre dette i den danske Rigsdag, at man ved denne Lejlighed ogsaa fra dansk Side har al Aarsag til meget at paaskønne de udmærkede Kræfter, som have medvirket ved denne Sag. Jeg skal naturligvis ikke her dvæle ved den danske Kommission og dens Medlemmer, men jeg tør sige, at man har haft særlig Grund til at paaskønne den Bistand, som her ved denne Lejlighed er bleven ydet den fælles Sag fra norsk og svensk Side. Hvem der har været Medlemmer af den skandinaviske Kommission for Sveriges og Norges Vedkommende, ville ærede Medlemmer kunne se af Indledningen til Motiverne, men jeg føler mig opfordret til her dog at nævne et Par Navne, fordi det forekommer mig at være rigtig, at disse Navne blive hørte paa den danske Rigsdag. Foruden den Mand, hvem det vel trods nogen Skyldes, at Sagen er bleven ført frem og ført igennem, idet han har støttet den med sin store Indsigt og varme Interesse, sin mægtige Indflydelse og Anseelse saa vel

uden for den svenske Rigsdag som paa denne, jeg mener Landskøvding Bergström, som var Formand for den svenske Kommission, bør nævnes en Mand, som, da han begyndte paa Arbejdet, var juridisk Professor, og som nu trods sin unge Alder har naaet den højeste juridiske Stilling, der kan naas i Sverige, idet han er bleven Justitierraad eller Medlem af den svenske Højesteret. Denne Mand's Dygtighed og Skarpsindighed skylder man overmaade meget, og det gælder særlig, hvad jeg hentydede til før, at der har været lange Perioder, ja jeg kan gerne sige Aar af hans Liv, hvori det har været hans Hovedopgave at frembringe et saa godt Arbejde som muligt. Fra norsk Side bør nævnes Formanden for den norske Kommission, Højesteretsadvokat Shlen. Man har haft det sjældne Held i ham at finde en Medarbejder, som forenede juridisk Indsigt og Dygtighed ikke blot med en særegen juridisk Erfaring paa det Omraade, hvorom der her er Spørgsmaal, men som tillige medbragte den praktiske Erfaring, som erhverves ved selv at bevæge sig i og bestæftige sig med de Forhold, hvorom der er Spørgsmaal. Advokat Shlen er som sagt ikke blot en anset, dygtig Jurist, som navnlig i de sidste Aar saa at sige har ført alle store vigtige Sager — og der er mange, mange flere Sager i Norge, end der er i Danmark — men han har i sin yngre Tid i nogle Aar været ved Handelen, han er selv Medlem af store Noderier, er Bestyrer for forskellige Forsikringselskaber, og han har derfor medbragt den praktiske Indsigt og Erfaring, som det er i højeste Grad behageligt at finde forenet med den juridiske Skarpsindighed og Dygtighed, og som gør, at, naar man behandler et Lovforslag, saa føler man sig ganske anderledes beroliget, end naar man alene har kunnet støtte sig til den blotte juridiske Indsigt. Det er efter min Mening et sjældent lykkeligt Tilfælde, som bragte den Mand til at modtage Formandspladsen i den norske Kommission.

Det er særlig, naar jeg tager Hensyn til, hvad der er udrettet fra disse vore skandinaviske Medarbejderes Side, at jeg har følt mig forvisset om, at den Dom er rigtig, som jeg selv personlig er bleven bragt til at fælde om det foreliggende Arbejde, navnlig ogsaa ved nu i Sommer paa ny at maatte